

Viatge a Sarajevo

05.05.2015 | 07:23 – **OLGA MOROTE**

Feia anys que volia anar a Sarajevo i, finalment, hi vaig poder anar per Setmana Santa. Un viatge llargament esperat que va sorgir quan menys ho esperava. Els camins de la vida. Hi vaig viatjar com a membre de la Fundació Districte 11-City to City. El motiu era assistir, el dilluns 6 d'abril, a l'acte del nomenament com a Ciutadà d'honor de la ciutat a en Manel Vila, promotor de la fundació i gerent del districte 11, "per haver recuperat i fomentat les relacions entre Barcelona i Sarajevo, i per la seva contribució a la resistència de Sarajevo i l'ajut als seus ciutadans" durant i després de la guerra de Bòsnia (1992-1995). Els nostres amfitrions eren l'Ajuntament de Sarajevo, la Fundació Obradovanje Gradi BIH -L'educació construirà BIH- fundada el 1994 per donar resposta als nens i nenes orfes de guerra de les tres comunitats, i la Fundació Lokalne Demokratije -Fundació per la Democràcia Local-, entitat local hereva de l'antiga Ambaixada de la Democràcia Local Barcelona-Sarajevo, inaugurada el febrer de 1996. En aquest viatge érem unes 80 persones, la majoria de Catalunya -Barcelona, Lleida i Girona- i uns quants d'arreu del món: Argentina, Colòmbia, Suïssa i Itàlia. Del món a Sarajevo. De Sarajevo al món. Pel que fa als amics de Girona, hi vaig viatjar amb en Miquel Ruiz, fotoperiodista, testimoni directe de la guerra de Bòsnia, i cofundador de l'ONG gironina Fotògrafs per la Pau que va néixer amb l'objectiu de promoure i coordinar el suport humanitari a la població de Bòsnia durant la guerra dels Balcans. En aquest sentit, va fer realitat, el setembre de l'any 2007, el Projecte Krava que va consistir en el lliurament de 20 vaques i 100 ovelles a les dones, la gran majoria vídues, víctimes del genocidi de Srebrenica, amb la finalitat de poder retornar a les seves terres i començar de nou. Amb en Miquel Ruiz, la seva dona, la Dolors Perpinyà, en Quim Bonaventura i la Lúcia Vallmajor, de Banyoles, i una amiga d'ells, la Mercè Corominas. Vam compartir viatge, en el sentit més ampli de la paraula, dinars, sopars, vivències i, sobretot, emocions. Emocions dels qui van viure la guerra tan a peu de carrer que s'hi van deixar mig cor i una part de l'ànima entre els amics de Sarajevo amb qui vam compartir unes estones inoblidables. Emocions dels qui la vam viure a través de la premsa i de les imatges terriblement colpidores que ens arribaven i que han quedat gravades en la nostra memòria per sempre més. Emocions intenses d'uns i d'altres teixides amb el fil de la solidaritat i la cooperació, la convivència i la diversitat, amarades de nostàlgia, incerteses i esperança en els projectes de futur. Tot en el mateix cabdell.

Personalment, una gran emoció davant la Biblioteca Nacional de Sarajevo. Una meravella. Inaugurada el passat setembre després d'haver estat incendiada, a finals d'agost de 1992, sota les ordres, segons les informacions dels darrers anys, d'un professor universitari. Un home culte, amant de Shakespeare. La irracionalitat de la guerra. Emoció és la paraula clau d'aquest viatge. La Sarajevo assetjada: la visita a les instal·lacions olímpiques de Zetra que comparteixen espai amb un extens cementiri. Blancs de blancs, disseminats per la ciutat. La guerra que tot ho esmicola i posa al descobert la ferocitat de la condició humana. Les muntanyes Olímpiques (Jocs d'hivern de 1984) i el dinar a Igman. La visita, impressionant visita pel seu significat, al túnel del temps de guerra, situat a sota l'aeroport, per on arribava l'ajuda humanitària a la ciutat.

I el dilluns 6 d'abril, el Dan Grada Sarajevo, el Dia de la ciutat, en què es van celebrar un seguit d'actes institucionals dels quals destacaria, al matí, el Memorial dels Nens Assassinats de Sarajevo 1992-1995. Corones de flors al voltant dels monuments i nombrosos globus blancs amb els noms dels nens. Silenci corprenedor embolcallat de records. I a la tarda la sessió solemne de l'Ajuntament de Sarajevo, dins de la Biblioteca Nacional, en què es va celebrar l'acte citat al principi. Un grup de catalans aplaudíem el reconeixement a en Manel Vila: "Un reconeixement a una manera molt específica d'entendre la solidaritat entre ciutats -Gradovi Mira (ciutats de la pau)-". "Un reconeixement a un gran nombre de persones anònimes". La música i la lletra d'una cançó ressonaven entre nosaltres: Sarajevo, t'estimo.

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/05/05/viatge-sarajevo/722400.html>